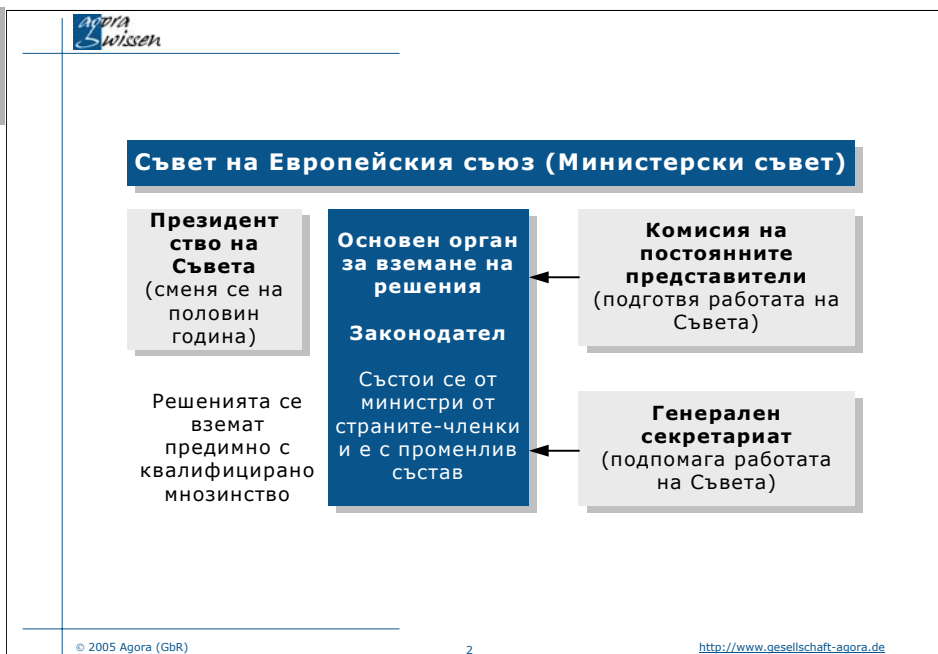

Съвет на ЕС (министерски съв.)

Задача:

1. Прочетете текста и накрая отговорете на въпроса, кои са задачите на органа, какъв е съставът му и къде е неговото седалище.
2. Изяснете трудностите при разбирането с участниците от Вашата група, които са се занимавали със *същия* орган.
3. Обяснете задачите и състава на "вашия" орган на друг ученик, занимавал се с *друг* орган, като използвате схемата.

При Съвета на Европейския съюз, често наричан Министерски съвет, става дума за основния орган на ЕС, който взема решенията. По предложения на Комисията и с участието на Европейския парламент, той приема законите на Общността. Това е основният модел на вземане на решения в Общността още от началото. Това, което се е променило, е относителната тежест на участващите три органа. Постоянно се разширяваха най-вече пълномощията за участие при вземането на решенията на Европейския парламент. Всяка страна-членка поема председателството на Съвета за срок от шест месеца.

Обикновено Съветът заседава в Брюксел, понякога в Люксембург, като в зависимост от политическата област се явява в различен състав, или например като Аграрен министерски съвет, Министерски съвет по околната среда и т.н. Освен това присъства съответният компетентен член на Комисията. За много министри на страните-членки работата в Съвета е съществена част от техните задачи. Тъй като те могат да пребивават само за кратко време в Брюксел, те се нуждаят от помощ. Важна тук е преди всичко постоянно пребиваващата в Брюксел Комисия на Постоянните представители, която се състои от отговорни за отделните политически сфери служители и разполага от своя страна с над 250 комисии и работни групи за осъществяване на работата си в многобройните работни сфери на ЕС. Тя поема съществената работа по подготовката на решенията като съдържание. Секретариатът на Съвета обхваща около 2000 сружители. Неговата работа е предимно от административен характер, това означава, че се уреждат неща като подготовката на Програма за работа, подготовката на доклади, преводаческата служба, проверката на правни въпроси и др.

Първоначално в Съвета принципно решенията се вземаха единодушно. От средата на 80-те години, и преди всичко след Договора от Маастрихт и Амстердам, постепенно се наложи квалифицираното мнозинство като модел за вземане на решения. От 1 ноември 2004 квалифицираното мнозинство се приема за постигнато, когато мнозинството от страните-членки даде своя глас и когато предложението получи най-малко 232 гласа (72,3 процента от всички гласове). Освен това всяка страна-членка може да поиска проверка за това, дали гласовете "за" съответстват на най-малко 62 процента от общото население на ЕС. В случай, че това не е така, решението не се приема.

Гласовете се разпределят по следния начин (общо: 321 гласа):

- 29 гласа за Германия, Франция, Италия, Обединеното Кралство;
- 27 гласа за Испания, Полша;
- 13 гласа за Холандия;
- 12 гласа за Белгия, Чешката Република, Гърция, Унгария, Португалия;
- 10 гласа за Австрия, Швеция;
- 7 гласа за Дания, Ирландия, Литва, Словакия, Финландия;
- 4 гласа за Кипър, Естония, Латвия, Люксембург, Словения;
- 3 гласа за Малта.